

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: Honební společenstvo Měrunice**, IČ 71161156, se sídlem Měrunice 1, zastoupeného JUDr. Josefem Tichým, advokátem, sídlem Šaldova 217/7, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem, se sídlem Jiráskova 413, Litvínov, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Obec Hrobčice**, se sídlem Hrobčice 41, **2) Myslivecké sdružení Libčeves o.s.**, doručovací adresa J. V. Sládka 1363/2, Teplice, **3) Lesy Sever, s.r.o.**, IČ 25646257, se sídlem Zámek Bílina 98, Bílina, zastoupená JUDr. Dušanem Rendlem, advokátem, se sídlem SNP 1872, Most, a **4) Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2012, č.j. 1919/ZPZ/2010, JID 233974/2011/KUUK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 11.1.2012, č.j. 1919/ZPZ/2010, JID 233974/2011/KUUK, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **8 808,- Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2012, č.j. 1919/ZPZ/2010, JID 233974/2011/KUUK, kterým bylo zamítnuto dle § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jako

nepřípustné jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru životního prostředí, ze dne 12.5.2003, č.j. OŽP/Dr/93/03, kterým byla podle ustanovení § 18 odst. 1 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), uznána honitba Lesy Sever II.

Žalobce ve stručnosti zrekapituloval průběh správního řízení. Následně zdůraznil, že mu v případě žalobou napadeného rozhodnutí svědčí žalobní legitimace.

Žalobce namítl, že argumentace žalovaného, v níž dospěl k závěru, že žalobcem podané odvolání je nepřípustné, není logická, vnitřně konzistentní a ani neodpovídá postupu tohoto správního orgánu v jiných správních řízeních. Dle žalobce lze připustit, že ke dni 12.5.2003, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, nebyla existence žalobce spojena s uznanou honitbou, ovšem současně je dle žalobce zcela evidentní, že od 19.3.2003 již probíhalo řízení o uznání společenstevní honitby Měrunice. Právě v důsledku probíhajícího řízení o uznání společenstevní honitby mohla být prvostupňovým rozhodnutím dotčena práva a chráněné zájmy žalobce, a ten tak byl dle § 14 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), účastníkem předmětného správního řízení. Odmítnutí účastenství žalobce v předmětném správním řízení je dle žalobce nepřijatelné, neboť striktně vzato, v době vedení řízení neexistovala ani honitba Lesy Sever II. Při takovém výkladu by v rámci správního řízení nemohly být řešeny otázky týkající se žádné z uznávaných honiteb, neboť v dané době by ještě neexistovaly. Žalobce poukázal na skutečnost, že z judikatury správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17.2.2010, č.j. 15 Ca 99/2008-56, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 63/2009-296) vyplývá, že již přípravné výbory honebních společenstev, kde již z povahy věci nelze uvažovat o existenci uznané honitby, mohou mít statut účastníků řízení i v jiných řízeních, než je uznání jejich honitby.

Žalobce uvedl, že dne 12.3.2003 byl podán návrh na uznání honitby Lesy Sever II a dne 19.3.2003 bylo zahájeno řízení o uznání společenstevní honitby Měrunice, přičemž se jedná o honitby sousedící. Dle žalobce se tedy účastníkem řízení o uznání honitby Lesy Sever II od 19.3.2003 stal přípravný výbor Honebního společenstva Měrunice, jehož procesní subjektivita byla dne 25.3.2003 konzumována nově vzniklým Honebním společenstvem Měrunice, které získalo plnou právní subjektivitu a mohlo se v řízení ujmout účastenství vlastním jménem. Obdobně se účastníkem řízení o uznání společenstevní honitby Měrunice staly Lesy Sever, s.r.o. jako vlastníci sousední ještě neuznané honitby Lesy Sever II. Žalobce zdůraznil, že správní orgány musí zkoumat okruh účastníků po celou dobu řízení a případně aktualizovat okruh účastníků řízení.

Dále žalobce zdůraznil, že účastenství bylo nutno posuzovat dle § 14 starého správního řádu, a nikoli dle ustanovení správního řádu, který nabyl účinnosti až 1.1.2006.

Dále žalobce poukázal, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí zůstaly nevyřešeny věcné výhrady žalobce vůči rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se identifikace přičleněných pozemků, velikosti výměry souvislých honebních pozemků a hranice honitby.

Dále žalobce zdůraznil, že v paralelně vedeném řízení o uznání honitby Měrunice, která sousedí s honitbou Lesy Sever II, byla uznána váha argumentů společnosti Lesy Sever, s.r.o., aniž by tato společnost v té době byla existenčně spojena s uznanou honitbou. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí, ze dne 1.3.2012, č.j. 2855/ZPZ/2011-30, bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odbor životního prostředí, ze dne 12.8.2011, č.j. OŽP/Dr/16898/2011, kterým byla uznána

honitba Měrunice. Toto změnové rozhodnutí nabylo právní moci, a honitba Měrunice tak byla definitivně pravomocně uznána.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že při posuzování účastenství v předmětném řízení postupoval dle § 14 starého správního řádu. Zdůraznil, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí o uznání honitby Lesy Sever II, k čemuž došlo dne 12.5.2003, nebyl držitelem žádné honitby. Rozhodnutí o uznání honitby Lesy Sever II nabylo právní moci dne 6.6.2003, a ani k uvedenému dni nebyl žalobce držitelem žádné honitby. Honitba žalobce totiž byla nepravomocně uznána až dne 20.8.2003. Z titulu držení honitby tak k dotčení práv žalobce dle žalovaného nemohlo dojít.

Dle žalovaného nemohly být v řízení o uznání honitby Lesy Sever II dotčeny ani zájmy žalobce jako honebního společenství, a to vzhledem k věcně omezené subjektivitě honebního společenství obecně. Honební společenství totiž vykonává svou činnost pouze ve vymezené honitbě. Pokud ovšem taková honitba právně neexistovala, nemohla být v zásadě dotčena ani práva honebního společenství. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 63/2009-296, podle kterého existuje zásada vzájemné závislosti existence honebního společenstva a společenstevní honitby. Žalobce se domáhá účastenství pouze z důvodu ochrany svých případných budoucích práv.

Dále žalovaný podotkl, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí se musel řídit závěry obsaženými v rozhodnutí ministra zemědělství České republiky ze dne 16.9.2011, č.j. 165048/2011-MZE-10000. Tímto rozhodnutím byl v rámci rozkladu potvrzen názor Ministerstva zemědělství, dle kterého mělo být odvolání žalobce posouzeno jako nepřipustné.

Dále žalovaný poznamenal, že jednou ze základních zásad správního práva je ochrana právní jistoty účastníků řízení a dalších osob. Za situace, kdy žalobce napadl odvoláním rozhodnutí o uznání honitby po sedmi letech od jeho právní moci, je dle žalovaného otázkou, zda vůbec je dán právní zájem společnosti na tom, aby byl rušen pokojný stav. Z uvedeného důvodu jsou stanoveny právními předpisy lhůty, po nichž nelze již rozhodnutí ve správním soudnictví přezkoumat.

Dále se žalovaný vyjádřil ve stručnosti k věcným námitkám žalobce.

K poukazu žalobce na řízení, o uznání honitby Měrunice žalovaný uvedl, že každé správní řízení je svébytné a nelze závěry paušalizovat. Žalobce dle žalovaného neuvedl rovněž žádné konkrétní tvrzení, ze kterých by měla vyplývat totožnost postavení jeho honebního společenstva v daném řízení a společnosti Lesy Sever, s.r.o. v řízení o uznání honitby Měrunice. Dle žalobce nelze vyloučit, že společnost Lesy Sever, s.r.o. byla účastníkem řízení o uznání honitby Měrunice z titulu vlastnictví nemovitostí, a nikoli z titulu zamýšlené tvorby honitby.

Obec Hrobčice, Myslivecké sdružení Libčeves o.s., Lesy Sever, s.r.o. a Státní pozemkový úřad jako osoby zúčastněné na řízení se k věci písemně nevyjádřily.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce se po řádném poučení, že můžou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že v případě, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu pro nepřípustnost, je možné zabývat se v rámci soudního přezkumu výhradně námitkami žalobce vztahujícími se právě k posouzení otázky přípustnosti jeho odvolání. Námitkami žalobce týkajícími se merita věci se soud nemůže zabývat, neboť předmětem rozhodování v žalobou napadeném rozhodnutí byla výlučně otázka posouzení skutečnosti, zda žalobce byl účastníkem předmětného správního řízení, a zda mu tedy přísluší právo podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, či nikoli. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích ze dne 5.12.2003, č.j. 5 A 14/2002-35, ze dne 7.11.2008, č.j. 2 As 53/2007-111, a v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 26.8.2008, č.j. 8 As 51/2006-105. Je tomu tak i v případě, kdy se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nad rámec posouzení uvedené otázky vyjádří ve stručnosti i k věcným námitkám obsaženým v podání žalobce, které bylo vyhodnoceno jako nepřípustné odvolání, jako tomu bylo v předmětné věci. Toto vyjádření žalovaného je určité obiter dictum, které nelze chápat jako odůvodnění závěru obsaženého ve výroku rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené proto soud k námitkám žalobce týkajícím se věcného posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí nepřihlížel.

Z obsahu správního spisu předloženého v dané věci vyplývá, že dne 12.3.2003 byl podán návrh na uznání honitby Lesy Sever II. Prvostupňové rozhodnutí o uznání honitby bylo Městským úřadem Bílina vydáno dne 12.5.2003. Toto prvostupňové rozhodnutí dle obsahu předloženého správního spisu v důsledku podání odvolání jiných opomenutých účastníků řízení ke dni podání žaloby nenabývalo právní moci – rozhodnutí o odvolání těchto opomenutých účastníků nabylo právní moci až dne 27.5.2013. Toto prvostupňové rozhodnutí tedy nenabývalo právní moci dne 6.6.2003, jak bylo původně vyznačeno na prvostupňovém rozhodnutí.

Dne 19.3.2003 byl podán návrh na registraci honebního společenstva Měrunice spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby Měrunice. Dne 25.3.2003 provedl Městský úřad v Bílině registraci honebního společenstva Měrunice. Prvostupňové rozhodnutí o uznání honitby Měrunice bylo Městským úřadem Bílina vydáno dne 20.8.2003.

Mezi účastníky je nesporné, že v případě honiteb Lesy Sever II a Měrunice se jedná o spolu sousedící honitby.

S přihlédnutím k ustanovení § 179 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle

dosavadních předpisů, je nutno otázku účastenství v řízení o uznání honitby Lesy Sever II posuzovat dle starého správního řádu.

V ustanovení § 14 odst. 1 starého správního řádu je uvedeno, že účastníkem řízení je ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny.

V předmětném řízení účastníkem, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech bylo jednáno, je společnost Lesy Sever, s.r.o. Spornou otázkou zůstává, zda žalobce byl v daném správním řízení o uznání honitby Lesy Sever II osobou, jejíž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohly být rozhodnutím ve věci přímo dotčeny.

Zdejší soud se již opakovaně zabýval otázkou, zda přípravný výbor honebního společenstva mohl být účastníkem řízení o uznání sousedící honitby, a to v rozhodnutí ze dne 17.2.2010, č.j. 15 Ca 99/2008-56, a v rozhodnutí ze dne 1.2.2012, č.j. 15 Ca 177/2008. V těchto rozhodnutích dospěl soud k závěru, že je nepochybné, že rozhodnutím o uznání sousedící honitby bylo zasahováno do právní sféry přípravného výboru honebního společenstva, neboť do honitby, o jejímž uznání bylo rozhodováno, spadají i pozemky, které by potenciálně mohly být zahrnuty i do společenstevní honitby, jejíž uznání se domáhal v paralelně probíhajícím správním řízení přípravný výbor honebního společenstva. Soud neshledal žádné důvody pro odchýlení se od již dříve zaujatých závěrů v citovaných rozhodnutích. Uvedený závěr není v rozporu ani s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, sp. zn. 1 As 63/2009-296, na který poukazoval žalovaný. Tento případ se týkal situace, kdy řízení o provedení registrace honebního společenstva bylo ukončeno, aniž by došlo k registraci honebního společenstva, a předmětem přezkoumávaného správního řízení bylo uznání společenstevní honitby, která měla náležet honebnímu společenstvu, jehož registrace neproběhla. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí dospěl ke zcela logickému závěru, že společenstevní honitba nemůže existovat, pokud neexistuje honební společenstvo, jemuž měla honitba náležet. Z tohoto závěru ovšem nelze nikterak dovozovat, jak činí žalovaný, že honební společenstvo před uznáním společenstevní honitby může uplatňovat svoji subjektivitu výhradně v řízení o uznání „své“ společenstevní honitby. Takto široce nelze závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 63/2009-296, interpretovat.

Je třeba zdůraznit, že pokud mohl dle výše uvedených závěrů být účastníkem řízení o uznání sousedící honitby již přípravný výbor honebního společenstva, musí stejný závěr o to více platit i ve vztahu k již registrovanému honebnímu společenstvu.

Žalovaný zdůraznil v žalobou napadeném rozhodnutí, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí o uznání honitby Lesy Sever II, tedy ke dni 12.5.2003, nebyla existence honebního společenstva Měrunice spojena s uznanou honitbou, resp. honební společenstvo nebylo držitelem uznané honitby. V tomto směru je nutno zdůraznit, že okruh účastníků je nutno ze strany správních orgánů posuzovat po celou dobu správního řízení. Nelze tedy okruh účastníků omezit na účastníky, kteří se účastnili řízení před prvním stupněm. Není tedy vyloučeno, že subjekt, kterému bude svědčit účastenství v předmětném řízení, může vzniknout i v průběhu odvolacího řízení. I takovému subjektu by svědčila účastnická práva. Jak bylo již výše uvedeno, rozhodnutí o odvolání opominutých účastníků řízení proti tomuto rozhodnutí nabylo právní moci až dne 27.5.2013. V mezidobí nejen že bylo rozhodnuto

v prvním stupni o uznání honitby Měřunice, ale dokonce bylo rozhodnuto pravomocně, kdy posledním rozhodnutím ve věci bylo rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1.3.2012, č.j. 285/ZPZ/2011-30. Z uvedeného tedy vyplývá, že skutkový stav je zcela odlišný oproti stavu, ze kterého vycházel žalovaný. Za zjištěného skutkového stavu tak nelze tvrdit, že ke dni právní moci rozhodnutí o uznání honitby Lesy Sever II žalobce nebyl držitelem uznané honitby. Tento jediný argument žalovaného tedy odpadl. Už tato skutečnost, že jediný důvod uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí, pro který bylo shledáno odvolání žalobce jako nepřipustné, neodpovídá skutečnému stavu věci, by byl důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud v zájmu postavení otázky účastnictví žalobce v předmětném řízení na jisto výslovně uvádí, že žalobce byl účastníkem předmětného řízení již minimálně od 25.3.2003, kdy došlo k jeho registraci. Z ustanovení § 14 odst. 1 starého správního řádu jednoznačně vyplývá, že k tomu, aby subjekt byl účastníkem řízení, postačuje pouhý předpoklad existence jeho práv, právem chráněného zájmu nebo povinnosti, které by mohly být probíhajícími řízením dotčeny. Pro posouzení postavení účastníka není rozhodující, zda ke změně jeho právního postavení nakonec dojde, či nikoliv. Postačuje pouhá možnost, že by rozhodnutí tento vliv mít mohlo. V případě žadatelů v paralelně probíhajících řízeních o uznání sousedících honiteb je výše uvedená podmínka pro vzájemnou účast žadatelů v daných řízeních dle soudu jednoznačně splněna. Je nepochybné, že pokud je předmětem řízení vymezení hranic sousedících honiteb, tak vymezení hranice jedné z honiteb výrazně ovlivní rozhodování o stanovení hranice sousedící honitby. Rozhodnutím o uznání honitby v jednom z paralelně probíhajících řízení o uznání sousedících honiteb by tedy dle soudu mohlo dojít k zasažení do práv, právem chráněného zájmu nebo povinnosti žadatele o uznání druhé ze sousedících honiteb.

S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky žalobce týkající se posouzení jeho účastnictví v řízení o uznání honitby Lesy Sever II jako důvodné. V nesprávném posouzení účastnictví žalobce v předmětném řízení spatřuje soud nezákonnost.

Pro úplnost soud poznamenává, že v právní úpravě starého správního řádu nebyla stanovena objektivní lhůta, po které již nemohou opomenutí účastníci podat odvolání proti správnímu rozhodnutí. I pro případně opomenuté účastníky řízení tak platí v režimu starého správního řádu obecná 15 denní lhůta pro odvolání běžící ode dne oznámení rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 8 808,-Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 4 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a

příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 1 008,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová